

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 sierpnia 2014 r.
sprawy **T. K.**

skazanego z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 grudnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 11 września 2013 r.,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazanego T. K. od kosztów
sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

T. K. został uznany przez Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 11 września 2013 r., za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., za co na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazano go na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby.

Wyrok ten apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r., zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego, który powyższemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenia przewidziane w § 4 tego przepisu nie dotyczą kasacji wniesionej w powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku sporządzenia jej przed podmiot określony w art. 521 k.p.k. Strony mogą więc składać kasację na korzyść także od wyroku skazującego na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pod warunkiem jednak, że znajdzie się w niej sformułowanie wskazujące wprost na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. Brak wyraźnego wskazania takiego zarzutu w kasacji oznacza konieczność uznania jej za niedopuszczalną.

Skoro obrońca skazanego T. K. wniósł kasację od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i nie oparł jej na zarzucie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. (na stwierdzenie takich uchybień nie pozwała także analiza akt sprawy), to kasację tę należało uznać za niedopuszczalną z mocy prawa i w oparciu o art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić ją bez rozpoznania.

Wprawdzie, w związku z treścią przedmiotowego rozstrzygnięcia, na Sądzie nie ciąży obowiązek odniesienia się do podnoszonego w kasacji obrońcy zarzutu, nie mniej jednak jej autorowi przypomnieć należy, że art. 5 § 1 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jej naruszenia skarżący

powinien wskazać na obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących jej przestrzeganie. Także zarzut obrazę § 2 tego przepisu jawi się jako oczywiście bezzasadny, a skarżący prezentuje błędne rozumienie naruszenia zawartej w tym przepisie zasady *in dubio pro reo*. Nakaz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości jest bowiem skierowany do organów prowadzących postępowanie karne, to znaczy, że o naruszeniu tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy organ procesowy, a w realiach rozważanej sprawy sąd i tylko on, ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.